

KIM LIGGETT

DYDENS ÅR

Oversat af Nete Harsberg

DYDENS ÅR

er oversat fra engelsk efter

THE GRACE YEAR

Copyright © 2019 by Kim Liggett

All rights reserved

First published in 2019 in the United States by Wednesday Books,

an imprint of St. Martin's Publishing Group, New York

Jacket design by Kerri Resnick

Jacket illustration by Hsiao Ron Cheng; flowers © Galyna Gryshchenko/Shutterstock.com

Dansk udgave: © 2019 Forlaget Alvilda, København

Dansk tekst: Nete Harsberg

Grafisk tilrettelæggelse: Birgitte Bager

Bogen er sat med Minister std

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2019 af CPI – Clausen & Bosse, Tyskland

ISBN 978-87-415-0880-1

www.alvilda.dk

*Til alle verdens døtre
og dem, der nærer beundring for dem.*

*En rotte i en labyrint kan bevæge sig frit,
så længe den bliver i labyrinten.*

MARGARET ATWOOD,
TJENERINDENS FORTÆLLING

*Måske er der et uhyre ... måske
er det bare os.*

WILLIAM GOLDING,
FLUERNES HERRE

Ingen taler om dydens år.

Det er forbudt.

De siger, vi har magt over mændene, at vi kan lokke dem ud af deres senge, fordreje hovedet på drenge, drive konerne til vanvid af jalousi. De tror, at vi udskiller et magtfuldt elskovsmiddel gennem huden, en slags ungdommeligheds-elixir, når en pige står på tærsklen til at blive kvinde. Det er derfor, vi bliver forvist hele vores 16. år – vi bliver sendt ud i den vilde natur for at få afløb for vores magiske kræfter, inden vi igen bliver lukket ind i civilisationen.

Men jeg føler mig ikke magtfuld.

Eller magisk.

Det er forbudt at tale om dydens år, men det har nu ikke forhindret mig i at lede efter små tegn. En fortaleselse mellem kærestepar på engen, en uhyggelig godnathistorie, der ikke føles spor opdigtet, kvindernes indforståede blikke i de urovækkende pauser, når de udveksler høfligheder på markedet. Men de afslører ikke noget direkte.

Sandheden om, hvad der sker i løbet af dydens år, i løbet af skyggeåret, bliver gemt af vejen. Som små, fine glødetråde lyser den rundt om dem, når de tror, at ingen ser det. Men jeg ser alt.

Et sjal, der glider ned og blotter skuldrenes ar i høst-månens skær.

Nervøse fingre, der bryder dammens overflade og venter, indtil krusningerne lægger sig til ro på den sorte overflade.

Deres blikke, der er tusindvis af kilometer væk. Forundrede. Rædselsslagne.

Engang troede jeg, at det var min magiske evne – at se ting, der var usynlige for andre, ting, de ikke ville indrømme over for sig selv. Men man skal bare åbne øjnene.

Mine er vidt åbne.

A minimalist line art illustration of various flowers and leaves. The drawing uses clean, black outlines on a white background. In the upper left, there is a flower bud with pointed petals. Below it, a larger flower is shown in profile, with its petals and stamens clearly defined. To the right, another flower is depicted from a different angle, showing its broad petals and central structure. The overall composition is elegant and modern.

EFTERÅR

Jeg følger hende gennem skoven ad en nedtrampet sti, jeg har set tusind gange før. Bregner, fruesko og tidsler, og så de sære, røde blomster, der pletter stien. Fem perfekte kronblade. Man skulle næsten tro, de var designet til os: et blad for de bortrejste piger, et for konerne, et for arbejderne, et for kvinderne i udkanten og et for hende.

Pigen drejer hovedet og kigger på mig hen over skulderen med et selvsikkert smil. Hun minder mig om en eller anden, men jeg kan hverken placere ansigtet eller komme i tanke om navnet. En flig af et fjernt minde, et tidligere liv, måske en yngre søster, jeg aldrig har mødt. Et hjerteformet ansigt, et lille, rødt modermærke under højre øje. Sarte ansigtstræk ligesom mine, men ellers er der intet sart over hende. Der er et barsk udtryk i de stålgrå øjne. Det mørke hår er karseklippet. En straf eller et oprør, det er ikke til at sige. Jeg kender hende ikke, men jeg ved underligt nok, at jeg elsker hende. Ikke ligesom min far elsker min mor, men på en beskyttende, ren måde, ligesom med rødkælkene, jeg passede sidste vinter.

Vi når frem til lysningen, hvor kvinder fra alle samfundets lag er forsamlet – alle med den lille, røde blomst fæstnet lige over hjertet. Der er intet mundhuggeri, ingen onde blikke; vi kommer med fred. Vi står sammen. Søstre, døtre, mødre, bedstemødre, forenet i en højere sags tjeneste.

”Vi var engang det svage køn. Det er slut nu,” siger pigen.

Kvinderne svarer med et højt brøl.

Men jeg er ikke bange. Jeg mærker kun forundring og stolthed. Det er hende. Pigen er hende, der vil komme til at forandre det hele, og jeg er på en eller anden måde en del af alt det her.

”Stien her er gennemblødt af blod. Blod fra vore egne. Men det har ikke været forgæves. I aften bliver enden på dydens år.”

Jeg ånder tungt ud, og pludselig er jeg ikke længere i skoven sammen med pigen, men her, i min seng i det beklumrede værelse, og mine søstre står og stirrer ned på mig.

”Hvad sagde hun?” spørger min storesøster Ivy med blussende kinder.

”Ingenting,” svarer June og klemmer hårdt om Ivys håndled. ”Vi hørte ingenting.”

I det samme kommer min mor ind i værelset, og mine små søstre, Clara og Penny, puffer mig ud af sengen. Jeg kigger hen på June for at takke hende for at redde situationen, men hun ser den anden vej. Hun vil ikke se mig i øjnene, eller også kan hun ikke. Jeg ved ikke, hvad der er værst.

Vi må ikke drømme. Mændene siger, det er en måde at skjule vores magi på. Alene det, at jeg drømmer, vil kunne udløse straf, og hvis de nogen sinde fandt ud af, hvad drømmene handler om, ville jeg ryge i galgen.

Mine søstre trækker mig ind i systuen, mens de vimser om mig som en flok ophidsede spurve. Skubber og hiver.

"Tag det roligt," gisper jeg, da Clara og Penny kækt strammer mit snøreliv. De tror, det hele er sjov og ballade. De har ikke fattet, at det bliver deres egen tur om ganske få år. Jeg dasker til dem. "Kan I ikke finde en anden at plage?"

"Hold nu op med det brok," siger min mor og lader sin irritation gå ud over min hovedbund, da hun fletter mit hår. "Din far har ladet dig slippe af sted med mudderplettede kjoler og snavs under neglene i alle de år. Nu skal du for en gangs skyld prøve at ligne en dame."

"Hvorfor egentlig?" Ivy står og strutter med sin voksende mave inde i spejlet, så vi alle sammen kan se den. "Ingen ved deres fulde fem vil alligevel give Tierney et slør."

"Det kan godt være," siger mor og strammer snørelivet en tand mere. "Men hun skylder mig det her."

Jeg var et egenrådigt barn, alt for nysgerrig, gik rundt i min egen verden, manglede pli ... og meget mere. Og jeg bliver den første pige i familien, der vil tage hul på dydens år uden slør.

Min mor behøver ikke sige det. Jeg kan mærke hendes afsky, hver gang hun ser på mig. Hendes tavse vrede.

"Her er den." Min ældste søster, June, kommer ind med en midnatsblå råsillekjole dekoreret med ferskvandsperler langs sjalskraven. Det var den samme, hun selv bar på sin slørdag for fire år siden. Den lugter af syrener og frygt. Hendes bejler valgte hvide syrener til hende som symbol på ung kærlighed og uskyld. Det er sødt af hende at låne mig den, men sådan er June. Det har ikke engang dydens år fået bugt med.

Alle de andre piger fra min årgang har fået nye kjoler til i dag, i den nye stil med flæser og broderier, men mine

forældre vidste, at det ville være spild af penge at købe en til mig. Der er alligevel intet håb for mig. Det har jeg sørget godt og grundigt for.

Der er 12 kvalificerede drenge i Garner Sogn i år – drenge fra familier af høj stand. Og vi er 33 piger.

I dag er det meningen, at vi skal spadsere rundt i byen, så drengene kan få en sidste fremvisning, inden de slutter sig til mændene i den store lade for at handle med vores skæbner, som var vi en flok kvæg – hvilket ikke er meget galt, når man tænker på, at vi bliver brændemærket ved fødslen med vores fædres segl under den ene fod. Når alle bud er afgivet, skal fædrene gå hen i kirken til de ventende døtre og sætte de florlette rædsler på hovedet af de udvalgte. Og i morgen tidlig, når vi alle sammen står på række på torvet for at tage hul på dydens år, løfter drengene sløret på den pige, de har valgt, som et løfte om ægteskab, mens resten af os er lige til at kassere.

”Jeg vidste, du havde en fin figur et sted nedenunder.” Min mor spidser læberne, så de fine rynker om hendes mund et øjeblik forvandles til dybe furer. Hun ville omgående holde op, hvis hun vidste, hvor gammel det får hende til at se ud. Det eneste i Garner Sogn, der er værre end ælde, er ufrugtbarhed. ”Jeg lærer ved Gud aldrig at forstå, hvorfor du har gemt din skønhed væk på den måde; din eneste chance for at få dit eget hjem,” siger hun og lemper kjolen ned over hovedet på mig.

Min arm sidder fast, og jeg trækker den til mig.

”Hold op med det, eller du ...”

Lyden af stoffet, der går i stykker, får varmen til at stige op i min mors kinder, og hun spænder i kæben. ”Nål og tråd,” hvæser hun til mine søstre, og de springer af sted.

Jeg prøver at holde det indenbords, men jo mere jeg anstrenger mig, jo sværere bliver det, og til sidst begynder jeg at grine. Jeg kan ikke engang finde ud af at tage en kjole ordentligt på.

"Ja, ja, le du bare, men når ingen kommer og giver dig et slør, og du vender tilbage fra dydens år og må knokle i et af arbejdshusene, til huden skaller af fingrene, vil du måske ikke finde det så morsomt længere."

"Hellere det end at være en eller andens kone," mumler jeg.

"Sig ikke det." Hun tager mig om ansigtet med begge hænder, og mine søstre går ud. "Vil du have, de skal tro, du er oprører? Vil du udstødes? Jægerne ville elske at få fingrene i dig." Hun sænker stemmen. "Du må ikke bringe skam over familien."

"Hvad foregår her?" Min far stopper sin pibe i brystlommen, da han træder ind. Han kommer ellers kun yderst sjældent i systuen. Min mor genvinder fatningen og skynder sig at sy flængen.

"Der er ingen skam ved hårdt arbejde," siger han og dukker sig for skråæggen og giver hende et kys på kinden. Han lugter af jod og sød tobak. "Hun kan arbejde på mejeriet eller i møllen, når hun kommer tilbage. Det er glimrende arbejde. Vores Tierney har altid været sin egen herre, ved du." Han blinker indforstået til mig.

Jeg drejer hovedet og lader, som om jeg er meget optaget af lyspletterne, der dovent sejler ind gennem gardinerne. Min far og jeg var uadskillelige før i tiden. Folk sagde, han fik et særligt glimt i øjnene, når han talte om mig. Ud af fem døtre er jeg vel det tætteste, han kommer på at have en søn. Han har i al hemmelighed lært mig at fiske, at bruge en kniv

og forsvare mig selv. Men alt er anderledes nu. Jeg ser ham ikke på samme måde, efter at jeg fandt ham på apoteket i gang med det unævnelige. Han har åbenbart ikke opgivet håbet om den dyrebare søn, men jeg havde alligevel højere tanker om ham. Men han er bare ligesom alle de andre.

”Se dig lige engang ...” siger min far i et forsøg på at fange min opmærksomhed. ”Du får måske alligevel et slør, når det kommer til stykket.”

Jeg siger ikke et ord, men indvendigt har jeg lyst til at skribe. Jeg ser det ikke som noget privilegium at blive gift. Der er ingen frihed i trygheden. Lænkerne er måske polstrede, men det er stadig lænker. I arbejdshuset vil mit liv trods alt tilhøre mig. Min *krop* vil tilhøre mig. Men sådan nogle tanker skaffer mig kun problemer, også selv om jeg ikke siger noget højt. Da jeg var lille, kunne man altid se på mig, hvad jeg tænkte. Jeg har lært at skjule det bag et sødt smil, men når jeg somme tider fanger et glimt af mig selv i en rude, kan jeg se intensiteten brænde i mit blik. Jo nærmere jeg er kommet på dydens år, jo vildere brænder ilden. Nogle gange føles det, som om øjnene er ved at brænde sig hele vejen ud gennem kraniet.

Da min mor rækker ud efter det røde silkebånd for at binde det i min fletning, mærker jeg et stik af panik. Så er det nu. Øjeblikket, hvor jeg vil blive mærket med advarslens farve ... syndens farve.

Alle kvinder i Garner Sogn skal sætte håret på samme måde, strøget væk fra ansigtet og flettet ned ad ryggen. Så de ikke vil kunne skjule noget, forestiller mændene sig – en spottende grimasse, et vandrende blik, et glimt af magi. Små piger har hvide bånd i fletningen, dydspigerne har rødt, og de gifte kvinder har sort.

Uskyld. Blod. Død.

"Perfekt," siger min mor og retter på sløjfen en sidste gang.

Selv om jeg ikke kan se det røde bånd, mærker jeg tydeligt vægten af det og alt, hvad det symboliserer, som et tungt anker, der fæstner mig til denne verden.

"Kan jeg gå nu?" spørger jeg og trækker mig væk fra hendes nervøse hænder.

"Uden ledsager?"

"Jeg behøver ikke nogen ledsager," siger jeg og maser mine brede fødder ned i de spinkle lædersko. "Jeg kan klare mig selv."

"Og hvad med pelsjægerne fra territoriet? Kan du også klare dem?"

"Det er sket for én pige, og det er længe siden nu." Jeg sukker.

"Jeg husker det, som var det i går. Anna Berglund," siger mor og får blanke øjne. "Det var på vores slørdag. Hun var på vej gennem byen, og han tog hende bare og slyngede hende hen over sin hest og red væk med hende. Ingen har hørt fra hende siden."

Det er sjovt – det, jeg husker bedst fra den historie, er, at hun skreg og græd hele vejen gennem byen, men bagefter mente mændene ikke, hun havde gjort nok modstand, og så blev hendes lillesøster straffet i hendes sted og forvist til udkanten for at leve som prostitueret. Den del af historien er der aldrig rigtig nogen, der fortæller.

"Bare lad hende gå. Det er hendes sidste dag," siger min far indtrængende og lader, som om han vil give min mor det sidste ord. "Hun er vant til at klare sig selv. Desuden vil jeg gerne tilbringe dagen med min smukke hustru. Alene."

De virker faktisk stadig forelskede. De sidste par år har min far brugt mere og mere tid i udkanten, men det burde jeg sætte pris på, for det har bare betydet, at jeg har fået mere frihed.

Min mor smiler til ham. "Jamen det går nok så ... så længe Tierney ikke har tænkt sig at snige sig ud i skoven for at mødes med Michael Welk."

Jeg prøver at lade som ingenting, men min hals bliver knastør. Jeg anede ikke, at hun vidste det.

Hun retter på min kjole. "I morgen, når han løfter Kiersten Jenkins' slør, vil du forstå, hvor dum du har været."

"Det er ikke ... Sådan er det slet ikke ... Vi er bare venner," sprutter jeg.

Det trækker en lillebitte smule i hendes mundvige. "Nå, men når du nu er så opsat på at komme ud, kan du jo hente nogle bær til i aften."

Hun ved godt, jeg hader markedet, og især på slørdagen, når hele Garner Sogn er ude at vise sig frem. Men jeg skal også vises frem; hun vil have mest muligt ud af det her.

Da hun tager fingerbøllet af for at finde en mønt i sin hjorteskindspung, fanger jeg et glimt af det manglende tommelfingerled. Hun har aldrig sagt det, men jeg ved, at det er et minde fra dydens år. Hun følger mit blik og sætter fingerbøllet på igen.

"Undskyld," siger jeg og ser ned i det slidte plankegulv. "Jeg skal nok hente de bær." Jeg vil sige ja til hvad som helst for at komme ud herfra.

Min far nikker hurtigt hen mod døren, som om han kan fornemme min desperation, og jeg løber ud af systuen som skudt ud af en kanon.

"Gå nu ikke uden for byen," råber min mor efter mig.

Jeg skynder mig uden om bogstakkene, strømperne, der hænger til tørre over gelænderet, min fars medicin-taske og en kurv med ufærdigt strikketøj, piler ned ad de tre trapper og forbi tjenestepigerne, der smækker forarget med tungerne. Endelig kan jeg forlade vores rækkehus og komme ud i den friske luft, men den kølige efterårsvind føles fremmed mod min nøgne hud – halsen, kravebenet, brystet, læggene og knæene. Det er bare lidt hud, siger jeg til mig selv. Det er ikke noget, folk ikke har set før. Men jeg føler mig blottet ... sårbar.

Gertrude Fenton fra min årgang kommer forbi sammen med sin mor. Jeg kan ikke lade være med at kigge på hendes hænder, der er dækket af et par elegante, hvide kniplings-handsker, og det er lige før, jeg glemmer, hvad der er sket med hende. *Lige før*. Trods sin ulykke virker selv Gertie til at håbe på et slør, på at få sit eget hjem og blive velsignet med sønner.

Gid det var det, jeg selv ønskede mig. Gid det var så let.

"Glædelig slørdag." Fru Barton gransker mig og trykker sig ind til sin mands arm.

"Hvem er det?" spørger hr. Barton.

"James-pigen. Den mellemste," siger hun med sammenbidte tænder.

Hans blik løber over min hud. "Så har magien da endelig indfundet sig."

"Eller også har hun bare holdt den skjult." Hun ser på mig med smalle, målsøgende øjne, som en grib, der hakker i et kadaver.

Jeg har lyst til at dække mig til, men jeg vil ikke ind i det hus igen.

Jeg bliver nødt til at minde mig selv om, at kjolerne,

båndene, slørene, ritualerne alt sammen bare er et påskud, der skal fjerne vores fokus fra det egentlige: dydens år.

Det sitrer i min hage, når jeg tænker på året, der ligger foran mig, det ukendte, men jeg klistrer et falsk smil i ansigtet, som om jeg med glæde påtager mig min rolle og måske får lov til at vende tilbage og blive gift og få børn og dø.

Men ingen af os vender tilbage ... i hvert fald ikke som hele mennesker.

Jeg prøver at få styr på mine nerver. Jeg går hen til torvet, hvor alle pigerne fra min årgang bliver stillet op i morgen. Det kræver hverken magi eller opmærksomhed at se, at det, der sker i løbet af dydens år, er voldsomt. Hvert eneste år ser vi dem, når de går af sted mod lejren. Selv om nogle af dem har slør på, fortæller deres hænder det hele – neglebåndene er flænset af bekymring, nervøsiteten får de kolde fingre til at spjætte – men de er fulde af håb, af liv. Og et år senere vender de – *nogle* af dem – tilbage, udtærede, udmattede ... nedbrudte.

Børnene i byen plejer at lave væddemål om, hvem der klarer den, men jo tættere jeg er kommet på mit eget år, jo sværere har jeg haft ved at se det sjove i det.

"Glædelig slørdag." Hr. Fallow letter elegant på hatten, men hans blik bliver hængende lidt for længe ved min krop

og det røde bånd. Han bliver kaldt Gamle Fallow bag sin ryg; ingen ved, hvor gammel han er, men han er helt klart for gammel til at glo sådan på mig.

De kalder os det svage køn. Det får vi eftertrykkeligt at vide hver eneste søndag i kirken – at det hele er Evas skyld, fordi hun ikke fordrev sin magi, mens hun kunne. Men jeg forstår stadig ikke, hvorfor piger ikke har noget at sige. Der foregår helt sikkert ting i det skjulte, der mumles i mørket, men hvorfor er det drengene, der får lov til at bestemme det hele? Vi har alle sammen hjerter. Og hjerner. Der er kun ganske få forskelle på os, og så vidt jeg kan se, tænker mænd alligevel altid med en af dem.

Det er sjovt, at de tror, at deres krav på os, når de løfter vores slør, vil give os styrke til at komme gennem dydens år. Hvis jeg vidste, at jeg skulle hjem og dele seng med en som Tommy Pearson, ville jeg måske i virkeligheden foretrække at vade direkte ind i jægerens knive.

En solsort lander på en gren i afstraffelsestræet midt på torvet. Den krattende lyd af dens kløer mod træets metal sender en isnen gennem mig. Det var engang et rigtigt træ, men det forsvandt sammen med Eva, da de brændte hende levende for kætteri, og så lavede de det her af metal. Til evigt minde om vores synd.

En gruppe mænd passerer mumlende forbi.

Rygterne har cirkuleret i månedsviis ... Der hviskes om en oprører. Vagterne har tilsyneladende fundet beviser for hemmelige møder i skoven. Mandetøj hængende på grene, så det lignede dukker. Til at begynde med mente de, det var en jæger, der ville lave rav i den, eller en hævntørstig kvinde fra udkanten, men så havde mistanken rettet sig indad, mod sognet. Det er svært at forestille sig, at det skulle komme

herfra, men Garner Sogn er på den anden side fyldt med hemmeligheder. Nogle af dem er offentligt kendt, men de vælger alligevel at ignorere dem. Det har jeg aldrig forstået. Jeg vil til hver en tid foretrække sandheden, uanset hvor ondt den så gør.

"For himmelens skyld, så ret dig dog op, Tierney," lyder en kvindestemme. Tante Linny. "Og så uden ledsagelse. Min stakkels bror," hvisker hun til sine døtre, selvfølgelig højt nok til, at jeg kan høre hver en stavelse. "Som mor, så datter." Hun holder en kristtornkvist op under sin højt hævede næse. I gamle dage brugte man planten til beskyttelse. Hendes ærme glider op, og jeg kan se en lyserød, rynket plamage på underarmen. Min søster Ivy siger, at hun så arret, da tante Linny engang kom for at få vores far til at tilse sin hoste. Det løb hele vejen fra håndleddet til skulderen.

Tante Linny opdager mit blik og rykker hurtigt ned i ærmet. "Hun løber rundt ude i skoven. Måske er det også der, hun hører bedst hjemme."

Hvordan kan hun vide, hvad jeg laver? Har hun holdt øje med mig? Lige siden min første blødning har jeg måttet høre på alt muligt. Det meste af det har været tåbeligt, men det her er direkte onskabsfuldt.

Tante Linny stirrer på mig, inden hun smider kvisten fra sig og går videre sammen med de andre. "Som sagt er der mange ting, man skal overveje, inden man giver et slør. Er hun sympatisk? Føjelig? Kan hun føde sønner? Er hun stærk nok til at overleve dydens år? Jeg misunder på ingen måde de unge mænd. Det er i sandhed en hård dag." Hun skulle bare vide. Jeg kvaser kvisten under min fod.

Kvinderne tror, at mændenes arrangement i laden på slørdagen er et meget respektabelt foretagende, men der er

intet respektabelt over det. Det ved jeg, for jeg har overværet det de sidste seks år, i skjul på loftet bag nogle kornsække. De drikker øl, slynger om sig med sjofelheder og kommer af og til op at toppes, men der er sjovt nok ingen snak om vores "farlige magi".

Faktisk bliver magien kun nævnt, når det er belejligt for dem. Som dengang fru Pinters mand døde, og hr. Coffey pludselig anklagede sin kone gennem 25 år for i al hemmelighed at udføre magi og svæve over sin seng i søvne. Fru Coffey var så mild og godmodig – næppe den svævende type – men hun blev forvist. Ingen stillede nogen spørgsmål. Og tænk engang, næste dag giftede hr. Coffey sig med fru Pinter.

Men hvis jeg derimod kom med sådan en beskyldning, eller hvis jeg kom tilbage fra dydens år uden mén, ville jeg straks blive sendt til udkanten for at leve sammen med de prostituerede.

"Nå da, Tierney," siger Kiersten, da hun nærmer sig med et kuld disciple i kølvandet. Hendes slørkjole må være noget nær det smukkeste, jeg nogen sinde har set – råkvid silke med indvævede guldtråde, der glitrer om kap med hendes hår i solskinet. Kiersten rækker hånden frem og stryger over perlerne på min krave med en intimitet, der ellers ikke kendetegner vores forhold. "Den kjole klæder dig bedre end June," siger hun og ser op på mig under de lange øjenvipper. "Men det må du ikke sige, jeg har sagt." Bag hende prøver pigerne at skjule deres hånlige fnis.

Min mor ville blive forfærdet, hvis hun vidste, at de kunne se, det var genbrug, men pigerne fra Garner Sogn forpasser aldrig en chance til at komme med en slet skjult fornærmelse.

Jeg prøver at grine afslappet, men snørelivet er strammet

så meget, at jeg har problemer med at få luft. Det er også lige meget. Den eneste grund til, at Kiersten overhovedet skænker mig opmærksomhed, er Michael. Michael Welk har været min bedste ven, siden vi var små. Vi udsponerede altid folk og prøvede at finde ud af så meget om dydens år som muligt, men så blev Michael træt af at lege. For mig var det bare ikke en leg.

De fleste piger glider væk fra drengene i tiårsalderen, når de er færdige med skolen, men Michael og jeg blev på en eller anden måde ved med at være venner. Måske fordi jeg ikke var interesseret i ham, og han ikke var interesseret i mig. Det var så enkelt. Vi kunne selvfølgelig ikke løbe rundt i byen, som vi plejede, men vi fandt ud af det. Kiersten tror sikkert, at han fortæller mig alt muligt, men hans kærlighedsliv ved jeg ikke noget om. De fleste aftener lå vi bare i lysningen og kiggede op på stjernerne i vores egne tanker. Og det var fint med os begge to.

Kiersten tysser på pigerne bag sig. "Jeg krydser fingre for, at du får et slør i aften, Tierney," siger hun med et smil, der giver mig myrekryb.

Jeg kender det smil. Det er det samme, som hun sendte fader Edmonds sidste søndag, da han med rystende hænder lagde oblaten på hendes lyserøde tunge. Hendes magi meldte sig tidligt, og det har hun altid været meget bevidst om. Bag de uskyldige ansigtstræk og tøjlet, der lige præcis understreger hendes figur, kan hun være temmelig ondskabsfuld. Jeg så hende engang drukne en sommerfugl, mens hun legede med dens vinger. Men til trods for sin ondskabsfulde side er hun en passende kone for rådets kommende leder. Hun vil være hengiven over for Michael, forgode deres sønner og føde smukke, ondskabsfulde døtre.

Jeg kigger efter pigerne, da de danser af sted hen ad gaden i perfekt formation, som en sværm af dræberhvepse. Jeg kan ikke lade være med at tænke på, hvad der vil ske med dem, når de kommer væk herfra? Hvad mon der så sker med de falske smil og kokette attituder? Vil de gå amok og rulle rundt i mudderet og hyle mod månen? Gad vide, om man kan se magien forlade kroppen – bliver den suget ud af én som et lynglimt, eller går det langsommere, som gift, der siver ud af kroppen? Men der er også en anden tanke, der maser sig ind i min bevidsthed: Hvad nu, hvis der slet ikke sker noget som helst?

Jeg borer mine nypolerede negle ned i den bløde del af håndfladen og hvisker for mig selv: "Pigen ... samlingen ... det er bare en drøm." Jeg må ikke give plads til sådan nogle tanker. Jeg må ikke overgive mig til barnlige fantasier, for det kan godt være, at magien er opdigtet, men jægerne er meget, meget virkelige. Uægte børn født af kvinder i udkanten – de foragtede, kaldes de. Det siges, at de bare venter på en chance for at tage en af pigerne i løbet af dydens år, hvor magien skulle være mest intens, for derefter at sælge deres essens på det sorte marked som et elskovsmiddel eller en foryngelseskur.

Jeg ser hen på den massive træport, som adskiller os fra udkanten, mens jeg spekulerer på, om de allerede står derude et sted ... og venter på os.

Som svar løber brisen over min nøgne hud, og jeg går lidt hurtigere.

Rundt om plantehuset står folk fra hele sognet og prøver at gætte, hvilken blomst bejlerne har udvalgt til de forskellige dydspiger. Heldigvis nævner ingen af dem mit navn.

Da vores familier immigrerede hertil, blev der talt så

mange forskellige sprog, at blomster var det eneste fælles sprog. En måde at sige undskyld eller held og lykke på, at man stoler på nogen, holder af nogen eller tilmed ønsker nogen ulykke. Stort set alle følelser har deres egen blomst. Nu, da vi alle sammen taler engelsk, skulle man tro, at efterspørgslen på blomster var faldet, men her vil man gerne holde fast i gamle traditioner. Jeg tvivler på, at noget nogen sinde forandrer sig ... uanset hvad der så sker.

"Hvilken en håber du på, frøken?" spørger en arbejder og stryger sig over panden med en vejrbitd hånd.

"Øh, ikke ... ikke nogen," hvisker jeg forlegent. "Jeg skal bare se, hvilke nogle der blomstrer for tiden." Jeg får øje på en lille kurv, der er gemt væk under en bænk. Gennem fletværket kan man ane de røde blomsterhoveder. "Hvad er det der for nogle?" spørger jeg.

"Det er bare ukrudt," svarer hun. "Før i tiden var de over det hele. Man kunne ikke gå ud af sit hus uden at støde på dem. Man har fået bugt med dem her i byen, men det er det underlige med ukrudt – man kan hive det op med roede og brænde jorden og lade den ligge brak i årevis, men det finder alligevel altid tilbage."

Jeg læner mig frem for bedre at kunne se, da hun pludselig siger: "Du skal ikke være ked af det, hvis ikke du får noget slør, Tierney."

"Hvor... hvordan ved du, hvad jeg hedder?" stammer jeg.

Hun sender mig et varmt smil. "En dag får du en blomst. Den vil måske være en smule vissen i kanten, men betydningen er den samme. Kærlighed er ikke kun for ægtefolk, at du ved det. Den er for alle." Og så lægger hun en blomst i min hånd.

Jeg drejer forfjamsket om på hælen og skynder mig at sætte kurs mod markedet.

Da jeg åbner hånden, ser jeg en dyblilla iris med perfekt formede kronblade. "Håb," hvisker jeg og mærker tårerne stige op i øjnene. Jeg ønsker mig ikke en blomst af en dreng, men et bedre liv. Et sandt liv. Jeg er ikke den sentimentale type, men det her føles som et tegn; et tegn, der har sin helt egen magi.

Jeg stikker blomsten ned i kjolen, lige over hjertet. I det samme passerer jeg en række vagter, og jeg forsøger desperat at undgå at møde deres blikke.

Et par pelsjægere, der vist lige er kommet ind fra territoriet, slår med tungen ad mig. De er vulgære og usoignerede at se på, men på en måde føles det mere ærligt. Jeg har lyst til at se dem i øjnene, se, om jeg kan fornemme deres eventyr og den enorme, nordlige vildmark i deres grove ansigter, men jeg tør ikke.

Nu skal jeg bare have købt de bær. Jo hurtigere jeg kan få det overstået, jo hurtigere kan jeg møde Michael.

Da jeg træder ind i det overdækkede marked, fyldes luften af en ubehagelig stemning. Normalt smutter jeg ubemærket som et usynligt vindpust ind mellem boderne med hvidløg og baconskiver, men i dag skuler konerne til mig, og mændene smiler, så jeg får lyst til at gemme mig.

"Det er James-pigen," hvisker en kvinde.

"Hende drengepigen?"

"Hende ville jeg gerne give et slør og lidt til," siger en mand og stikker en albue i siden på sin store søn.

Jeg bliver varm i kinderne. Jeg bliver flov uden helt at vide hvorfor.

Jeg er den samme pige som i går, men efter at jeg er blevet skrubbet ren og mast ned i den her åndssvage kjole og har fået et rødt bånd i håret, er jeg pludselig blevet synlig for

både mænd og kvinder i Garner Sogn, som et eller andet eksotisk dyr i zoologisk have.

Deres blikke og hviskende stemmer føles som knivsblade hen over huden.

Men særligt ét par øjne får mig til at sætte farten op. Tommy Pearson. Det virker, som om han følger efter mig. Jeg ved, han er der, selv om jeg ikke kan se ham, for jeg kan høre hans seneste kæledyr slå med vingerne på hans arm. Han har en forkærlighed for rovfugle. Det lyder måske betagende, men det kræver ikke nogen særlige evner. Det er ikke, fordi han skaber tillid til dem eller vinder deres respekt. Han nedbryder dem bare.

Jeg fumler med mønten i min svedige håndflade, putter den i krukken og tager den nærmeste kurv med bær.

Så går jeg gennem mængden igen med bøjet hoved, fulgt af deres summende hvisketisken, og lige da jeg skal til at træde ud i det fri, støder jeg hovedkulds sammen med fader Edmonds, så morbærrene flyver ud over jorden. Han skal lige til at komme med et vredt udbrud, men går i stå, da han ser mig. "Jamen dog, frøken James, du har sandelig travlt."

"Er det virkelig hende?" råber Tommy Pearson bag mig. "Tudegrimme Tierney?"

"Jeg kan stadig sparke lige så hårdt, som jeg plejer," siger jeg og samler mine bær op.

"Det håber jeg," svarer han uden at fjerne sit lyse blik fra mit. "Jeg kan godt lide, når de bider fra sig."

Jeg ser op for at takke fader Edmonds og opdager, at hans blik er rettet mod mit bryst. "Hvis du har brug for noget, mit barn ... bare sig til." Da jeg rækker ud efter kurven, stryger han mig over hånden. "Din hud er vel nok blød," hvisker han.

Jeg lader bærrerne være og sætter i løb. Bag mig kan jeg høre latter, fader Edmonds' tunge åndedræt og ørnens vinger, da den rasende slår sig i tøjret.

Jeg smutter om bag et egetræ for at få vejret og trækker blomsten frem. Den er blevet mast under snørelivet, og jeg krammer den hårdt i min knyttede næve.

Den velkendte varme bølger gennem mig. Og frem for at undertrykke trangen lader jeg den fylde mig, opildner den til at blusse op. For åh, hvor jeg længes efter at lade mig fylde med farlig magi lige nu.

På en måde har jeg lyst til bare at skynde mig hen til Michael på vores hemmelige sted, men jeg bliver nødt til at falde ned først. Han må ikke vide, at de fik ram på mig. Jeg plukker et langt græsstrå og trækker det hen over hegns-pælene, mens jeg går gennem frugtplantagen og prøver at trække vejret i takt med mine langsomme skridt. Før i tiden kunne jeg fortælle alt til Michael, men vi er blevet mere forsigtige.

Sidste sommer, mens jeg stadig var i chok efter at have set min far på apoteket, kom jeg til at sige et eller andet spydigt om Michaels far, der både leder apoteket og rådet, og så brød helvede løs. Han sagde, at jeg skulle passe på, hvad jeg sagde, og at folk jo nødig skulle tro, at jeg var